

Aktüel Kültür Dergisi / Haziran 2024 / Sayı 172 / Fiyatı 65 TL

İNSAN VE HAYAT

GENÇ HAYAT

- CEBELİTARİK
- SONSUZLUK İSTEĞİ
- FARK EDİLMİŞ ÇOCUK
VE AİLE

süzgeç

MUTLULUĞU ARIYORUZ,
GÖREN SÖYLESİN...

Ailede Biz Olmak

MÜMİNE FERHAN
IBİLOLU
079071

Bugünün
sıkıntılı, sorunlu
yetişkinleri; dünün
sevilmemiş, değer
görmemiş kayıp
çocuklarıdır.

Ailede Yükleri Beraber Sırtlamak

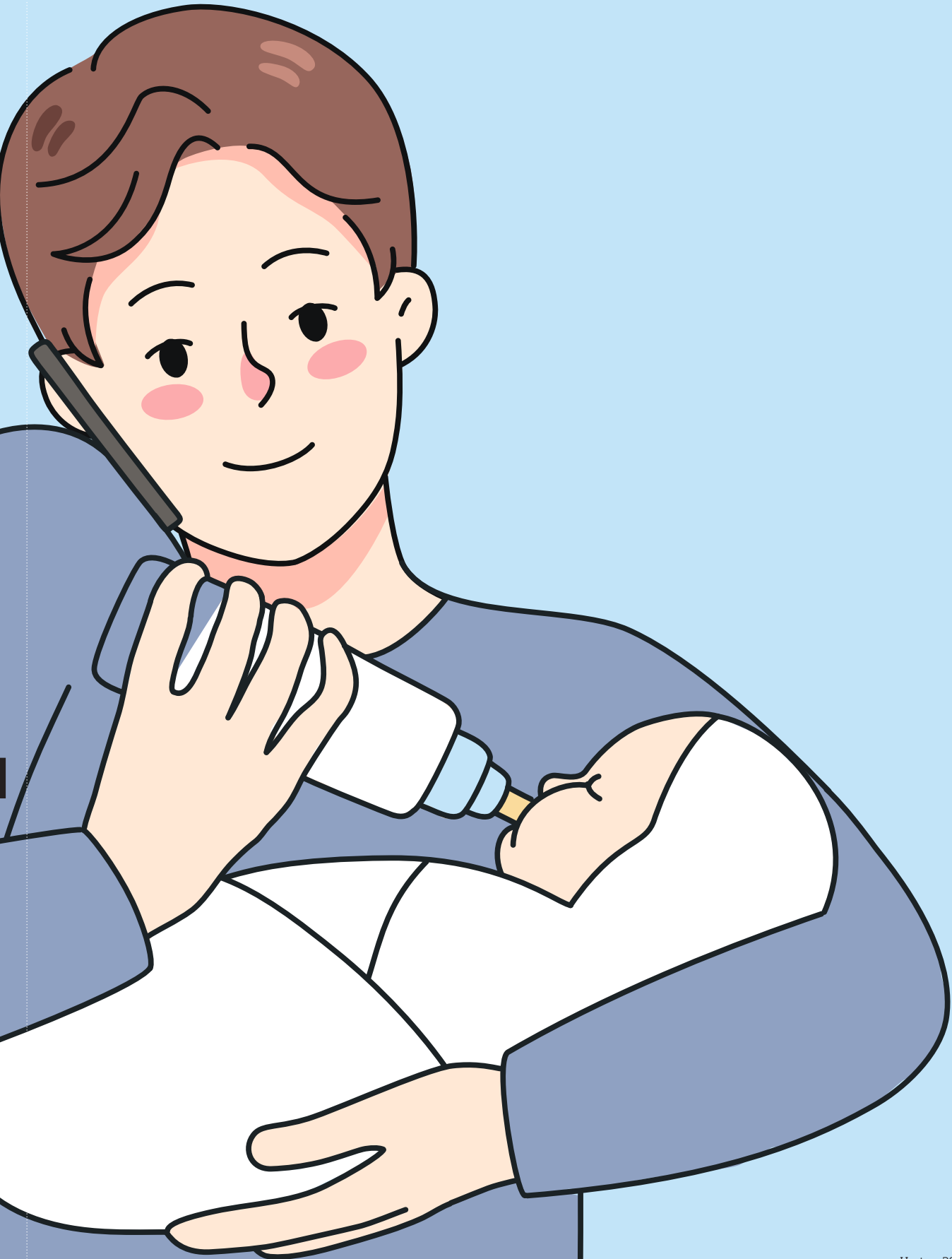

"Aile nedir?" diye sorsam hepimiz, hemen hemen aynı şeyi düşünürüz. Anne babanın oluşturduğu, çocuğun süslediği en küçük birim.

Aile Anayasa- Sası

ARIF TUNC

Lütfen Dinleyin! Sanatçı Anlatıyor

KURBANLIK HAYVANLARIN ETİNİ, USULÜNE UYGUN OLARAK DEĞERLENDİRMEK ÖNEMLİDİR. PEKİ, BUNU NASIL YAPACAĞIZ? KAVURMAYI, ETİN NERESİNDEN YAPMALI YA DA EN GÜZEL PİRZOLA, ETİN HANGİ KISMINDAN OLUR? GELİN, BERABER BAKALIM. LEZZETLİ BİR ETİN KEYFİNİ ÇIKARALIM.

S O N

S U

L U K

İstegi

Z

"SONSUZA KADAR" İFADESİ GENELLİKLE DUYGUSAL BİR ANLAM TAŞIR VE BİR BAĞLILIĞI VEYA SÜREKLİLİĞİ İFADE ETME ARZUSUNU YANSITIR. İNSANLAR, SEVDİKLERİYLE VE KIYMET VERDİKLERİ DEĞERLERLE BAĞLARINI GÜÇLENDİRMEK VE ONLARI, HAYATLARININ BİR PARÇASI OLARAK GÖRMEK İSTEDİKLERİNİ İFADE EDERKEN "SONSUZLUK" MANASINA GELEN İFADELERİ KULLANIRLAR.

ÖMER DEMİR

B

u yazıyı altı mayıs gününde yazıyorum. Bugünün bir hususiyeti var. Hızır Aleyhisselam ile İlyas Aleyhisselam'ın buluştukları gün olarak bilinir. Buluşmalar sonsuza kadar mı devam edecek? Yoksa bir sonu olacak mı?

Baştaki sorunun cevabı için şöyle söylenebilir: "Dünya döndükçe..." Çünkü buluşmalar dünyada ise dünya dönmeyi bitirdiğinde buluşmalar da doğal olarak son bulacaktır.

Günlük hayatımızda konuşurken "sonsuz kadar" kelimesini, üzerine fazla düşünmeden kullanırız. "Sonsuz", "ebedi", "sınırsız" "hiçbir şekilde son bulmayacak" gibi cümleler dilimizden dökülürken iki defa düşünmek lazım. Sınırsız "bir zaman" ya da "bir şey", mümkün müdür?

"Sonsuz kadar" ifadesi genellikle duygusal bir anlam taşır ve bir bağlılığı veya sürekliliği ifade etme arzusunu yansıtır. İnsanlar, sevdikleriyle ve kıymet verdikleri değerlerle bağlarını güçlendirmek ve onları, hayatlarının bir parçası olarak görmek istediklerini ifade ederken "sonsuzluk" manasına gelen ifadeleri kullanırlar.

Gerçek hayatta, Hazreti Allah, insan ömrünü sınırlı yaratmıştır. Yıldızlar bile doğar ve ölür. Kaynaklar tükenir. Yaratılan her şey, yok olma sürecine tabidir.

Zihinlerde deveren eden sonsuzluk konusuna, farklı misallerle derinlik katmaya çalışalım.

İlginç bir hesap

Hâdise, Hindistan'da yaşanır. Halkına karşı yanlış düşüncelere düşen bir kral vardır. Bu kral, bütün iyilikleri kendinden bilirken, diğer insanların hepsini birer problem, devleti ve kendisi için bir yük olarak görmektedir.

O diyarda yaşayan bir zât, bunun böyle olmadığını ona göstermek için stratejik hamlelerden oluşan bir oyun dizayn eder. Oyun üzerinden krala, halkın olmazsa sen bir işe yaramazsın mesajı vermek istemektedir. Düşünür, taşınır ve oyununu yapar, krala takdim eder. Daha önce hiç görülmemiş bu oyundaki stratejik hamleler, herkes tarafından çok beğenilir. Kral da çok beğenir oyunu. Peki, istenilen mesaj, krala ulaştırılabilmiş midir? Cevap; "oldukça"dır.

Oldukça, çünkü hediye eden memnun kalan kral, "Dile benden ne dilerse!" gibi bir cümle kurar. Böyle söyleyerek yine, olaylar ve nesnelere karşısında kendini çok yükseklerde bir yere konumlandırmaktadır.

ARIF ÖZTÜRK

Emeğin Bereketi

"BİR KÂRI
OLMADIKTAN
SONRA BU
İŞİ NİYE
YAPIYORUZ
Kİ! EL ELDE
BAŞ BAŞTA
OLCAKSA
BU KADAR
UĞRAŞIP
DİDİNMEK
NEDEN?"

"BİZ" DİYOR,
"EMEĞİN
BEREKETİ İÇİN
ÇABALIYORUZ.
ÇÜNKÜ EMEK,
BEREKETİN
KAPILARINI
AÇAR."

Bir yaz tatilinde, ağustos ayında, dedem, babam, annem, kardeşlerimle birlikte tarlada, bir gölgeye oturmuş çalkamaya kaşık sallıyoruz. Çalkama dediğim, yoğurda doğranmış köy ekmeğinden ibaret bir yemek. Eğer çok katı olursa biraz da su... Köyün, polat gibi sularından birkaç yudum... Öğle vaktinin kavurucu sıcaklığında çalkama, insanın içini serinletir, bedenine kuvvet verir. Yoğurt ve ekmeğin karışımı, muazzam bir lezzet hâlini alır.

Yemek yerken bir yandan da tahminler, hesaplar yapılıyor. Babam:

"Buradan şu kadar buğday başak ancak çıkar." diyor. Elleriyle, önümüzde uzanan, kimi yerleri çorak topraktan ve ortasında birkaç taş öbeğinden müteşekkil tarlayı gösteriyor.

Dedem:

"O kadar bile çıkmaz... Buna da şükür." diye mukabele ediyor. Babama cevap mı veriyor, öylesine mi konuşuyor, emin olamıyorum. Ardından uzanıp eline bir başak alıyor. Nasırlı elleriyle başaktan buğdayları sıyrıyor, saymaya başlıyor. Bu, ekinden ne kadar buğday çıkacağını, yani verimliliği tahmin etmenin bir yoludur. Eğer bir başaktan 7 buğday çıkarsa, 1'e 7 verdi, denilir, 11 buğday çıkarsa, 1'e 11 verdi denilir, bu iyidir. Eğer daha fazlası olursa bereketli bir hasat olacağı tahmin edilir. Çıkan buğday tanesi 7'den az ise emeği, masrafı ancak karşılar. Bizimkisi de öyle oluyor. Dedemin peş peşe ayıkladığı başaklardan hiçbirinden yediden fazla buğday çıkmıyor.

"Burası 1'e 7 verir." diyerek hesabı tamam ediyor. Yani tohum olarak ekilen buğdayın 7 katı kadar buğday çıkabilir, demek istiyor.

Buna da şükür. Zahirde veren toprak ama hakikatte her şeyin maliki Hazreti Allah. "1'e 7 verir." derken dedem bunun bilincinde. Allah'ın rızka kefil olduğunu da biliyor. Sözü, şükür ile tamam etmesi, az çıktı diye sitayiş etmemesi, bunun en büyük delili.

Neden sonra babamın hesabı başlıyor. Babam söylüyor, soruyor, biz hesap ediyoruz.

"Mazotun fiyatı şu. Şu kadar litre mazot ne yapar?"

Hesap ettiğim miktarı söylüyorum.

"Şu kadar buğday, şu fiyattan ne yapar?"

Kısa bir hesap, ardından belirlenen fiyatın akılda tutulması.

"Samanı da şu kadar liradan sapsak..."

Hesap edilen gelir ile ortaya çıkan gider, başa baş gibi. Elde edilen kazanç, masrafları karşılamaya ancak yeter. Belki yetmeyebilir de. Emeğin karşılığı boşa çıkmış hissine kapılıyorum. O dönemlerde belki 14, belki 15 yaşındayım. Çocuklukla gençlik arasında bocaladığım, ilk defa gözünü açıp her şeyi gördüğünü sanan bir edayla kendimden emin olduğum dönemlerdeyim. Bu hamlığın izleri düşüncelerimde, hâl ve hareketlerimde kendi kendini gösteriyor. Kendi kendime söyleniyorum:

"Bir kârı olmadıktan sonra bu işi niye yapıyoruz ki! El elde, baş başta olacaksa bu kadar uğraşıp didinmek neden?" Biz bu hesap işiyle meşgulken dedem, öğle namazını kılmış geliyor. Konuşmalarımızın son kısmını, yanımıza gelirken duymuş olmalı ki; "Biz" diyor, "emeğin bereketi için çabalyoruz. Çünkü emek, bereketin kapılarını açar."

Biraz sonra yeniden işe koyuluyoruz. Zihnim, emeğin bereketine takılıp kalmış. Hesap ediyorum, düşünüyorum, olmuyor. Ziyandayız. Zihnim, görünenin ötesini hesap edemiyor. Bereketin ne olduğunu da tam kavrayamıyorum. O günün akşamında, belki birkaç gün sonra, bu olanlar hatırdan çıkıyor. Onlar, hafızamda derinlere indikçe üstü örtülüyor.

Aynı yıllarda ailecek ticaret işiyle de uğraşıyoruz. Yazın tarla, hasat işleri olsa da ailenin hayatı, bir odadan müteşekkil bakkal dükkânı etrafında dönüyor. Aile içinde bir ben, bu meşguliyetin biraz uzağındayım. Kitaplarım, derslerim, arkadaşlarım... Kimi zaman bir günün yekûnunu dolduruyor. Ama yine de bir insan, bulunduğu çevrenin tamamen dışında kalabilir mi? Ucundan bucağından etkilenir. Ben de dükkân işlerinden tamamen kopamıyorum.

Günün birinde, bakkalda bir ürünün fiyatı dikkatimi çekiyor. Kimine göre bir tesadüf, ehlince bir tevafuk eseri olarak bu ürünün alış fiyatını görmüştüm. Oysa gelen ürünlerin, kaç liradan geldiğine de kaç liraya satılacağına da dâhil olan biri değilim. Ürünün alış fiyatı belli. Satış fiyatı herkese malum. Hafızamın beni yanılttığı vehmiyle, ürünün kaç liraya alındığını tekrar kontrol ediyorum. Doğru hatırlamışım. Diğer maliyetleri de hesaba dâhil ediyorum. Sonuç: Bu üründen zarar ediyoruz. Zarar

HAZİRAN 2024

Süzgeç

Mutluluğu
Arıyoruz,
Gören
Söylesin...